

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.738 van 5 juni 2013
in de zaak A. 207.961/XII-7241**

In zake: 1. James ABRAHAMS
2. Kenny ABRAHAMS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Maenhout
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Filip Williotstraat 30 bus 0102
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ontvangen op 11 februari 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 30 november 2012 houdende weigering tot afwijking van het quadverbod.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Cassiers, die *loco* advocaat Koen Maenhout verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Liesbeth Peeters, die *loco* advocaat Thomas Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 30 november 2012 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen “een vergunning om af te wijken van het quadverbod te weigeren aan James Abrahams [...] als hoofdbestuurder en aan Kenny Abrahams [...] als bijkomende bestuurder voor het voertuig SYM met als nummerplaat [...]”. Overwogen wordt daartoe:

“reden om een vergunning afwijking quadverbod te bekomen: beroepsuitoefening als architect.

Uit onderzoek blijkt dat de door de aanvrager opgegeven redenen om af te wijken van het algemeen quadverbod geen uitzonderlijk karakter met beperkte impact op de openbare ruimte en het verkeer heeft. In casu heeft de aanvraag betrekking op het ganse grondgebied van de stad, zonder enige beperking. De beperkte impact op de openbare ruimte en in het verkeer is dan ook niet gegarandeerd. Bovendien blijkt uit niets dat voor de uitoefening van het vrij beroep van architect het noodzakelijk is om de quad als vervoersmiddel te gebruiken, noch dat er dwingende redenen zijn om aan te nemen dat in het kader van de beroepsuitoefening van architect er geen ander vervoermiddel bij machte is om op bepaalde tijdstippen, bepaalde plaatsen te bereiken.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Verwerende partij betwist het belang van verzoekers. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over die ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting

6. Verzoekers doen gelden wat volgt:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat er in casu in dat eerste verzoeker zijn quad nodig heeft om zijn professionele activiteit als architect te kunnen uitoefenen.

Als zelfstandig architect dient hij zich snel te verplaatsen van de ene naar de andere werf en werkplaats. Gelet op de onberijdbare toestand waarin veel bouwerven verkeren kan eerste verzoeker zich onmogelijk met traditionele vervoersmiddelen (auto, tram, bus) verplaatsen. Een quad is het enige vervoersmiddel dat zowel geschikt is voor het verkeer op de openbare weg als op braakliggend terrein.

De moeilijk te herstellen aard van dit nadeel bestaat er dan weer in dat een vernietiging nog lange tijd kan duren. Wanneer verzoeker gedurende die tijd zijn quad niet kan gebruiken, zal hij schade lijden die hij niet meer kan recupereren.

In een competitieve sector zoals die van eerste verzoeker is het aanbieden van een vlotte en snelle bediening van klanten een concurrentievoordeel. Aangezien verzoeker door de bestreden beslissing zijn quad niet op het grondgebied van de Stad Antwerpen mag gebruiken, verliest hij dit concurrentievoordeel.

Dit ernstig nadeel is dus moeilijk te herstellen in de toekomst, daar het eventueel rechtsherstel in de toekomst onmogelijk de reeds opgelopen schade, in de zin van commercieel verlies kan neutraliseren.

Een eventuele schorsing, die steeds een aanwijzing geeft over de uiteindelijke afloop van de procedure, kan voor verwerende partij bovendien een aansporing zijn om de problematiek op eigen gezag te heroverwegen en dienovereenkomstig zonder verwijl opnieuw te beslissen. In die zin bezorgt een schorsing van een weigeringsbeslissing aan verzoekers een tastbaar voordeel.

Dit geldt des te meer aangezien in onderhavige zaak de onwettigheid van het gemeentelijke reglement waarop de bestreden beslissing is gebaseerd wordt opgeworpen. Een schorsing zou het bestuur niet enkel tot een nieuwe beslissing kunnen aanzetten, maar zelfs tot een intrekking van het gemeentelijke reglement in kwestie.”

Beoordeling

7. Wat tweede verzoeker betreft, wordt hem geen enkel nadeel toegeschreven ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigering; enkel eerste verzoeker komt in het betoog ter sprake.

8. Eerste verzoeker op zijn beurt refereert aan verplaatsingen “van de ene naar de andere werf”. Niet valt in te zien waarom die verplaatsingen, die bij veronderstelling over de openbare weg gebeuren, in de stad Antwerpen niet met de “traditionele vervoersmiddelen” kunnen gebeuren en waarom de situatie van een architect hem doet onderscheiden van andere weggebruikers die voor hun professionele activiteiten en hun inkomen op regelmatige verplaatsingen aangewezen zijn. Wat dan weer het verkeer óp de werven betreft, verschaft verzoeker al evenmin enige duiding die aanneembaar maakt dat welbepaald de werven die hij in de stad Antwerpen gebruikelijk overziet zo weids zijn dat enkel een quad geredelijk voor transport kan zorgen. Luidt het ter terechtzitting – ter verantwoording van het ontbreken van enig concreet onderbouwend bewijs voor verzoekers bewering – dat de behoefte aan een quad voor een architect een “algemeen bekend” gegeven is, dan moet de Raad van State opmerken dat de in quads van werf naar werf rij-

dende architecten hem in het straatbeeld tot heden zijn ontgaan, hetgeen de Raad met verwerende partij doet aannemen dat integendeel het gros van de architecten er in slaagt zijn beroep uit te oefenen, verplaatsingen inbegrepen, zonder daarbij een quad te moeten gebruiken.

Het verlies van een concurrentievoordeel, zo dit al aannemelijk is, is voorts een financieel en dus herstelbaar nadeel.

De stelling dat een onderzoek van het beroep ten gronde “nog een lange tijd kan duren” staat ver van de huidige realiteit; indien eerste verzoeker er wat langer op moet wachten is het precies omdat hij al te lichtzinnig op grond van gratuite en daardoor ook ongeloofwaardige beweringen een schorsing heeft gevorderd zonder zich terdege te bezinnen of zijn opvatting over het nadeel in het licht van de rechtspraak van de Raad van State wel in redelijkheid enige kans op overtuigingskracht kon worden toegeschreven.

Het gegeven dat een eventuele schorsing een aanwijzing zou verschaffen over de gegrondheid van de middelen en de aansporing die in een schorsingsarrest is besloten aan de overheid om de zaak opnieuw te onderzoeken in het licht van wat in het arrest wordt gesteld, vormen ten slotte voordelen van de schorsingsprocedure, maar tonen geen nadeel aan dat moet worden ondervangen en dat verbonden is aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

9. Er is, kortom, niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 juni 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren